

Levensreis

IN ELKE ZORGSAAAM KRANT BLIKT EEN LEZER TERUG OP ZIJN OF HAAR LEVEN. WAT ZIJN VORMENDE ELEMENTEN GEWEEST EN HOE ERVAART HIJ OF ZIJ HET OUDER WORDEN? DIT KEER **JOLT OOSTRA (84)** UIT APELDOORN

Jarenlang reist hij als salesmanager over de hele wereld, eet en drinkt met de hoogste piefen en handelt hij van Latijns-Amerika tot het Verre Oosten. Jolt Oostra heeft een wervende carrière achter de rug. Maar zijn mooiste herinnering ligt heel dichtbij. 'Dat is zonder meer mijn huwelijk. Ik heb zoveel geluk met mijn lieve vrouw gehad.'

Als kleine jongen was Jolt in de weer met radiobuizen en het bouwen van radio's en versterkers. Het liefst wilde hij dan ook elektrotechniek in Delft studeren. Maar dat liep iets anders. Oostra: 'Ik ben nooit goed geweest in wiskunde. Delft werd 't dus niet. Daarom heb ik de economische studie HBS-A gedaan.' Maar voordat Oostra in militaire dienst moest, kwam een nieuwe kans voorbij. 'In mijn eindexamenjaar zag ik ineens de mogelijkheid om getest te worden voor Nyenrode. Ik kwam erdoor en heb daar de tijd van mijn leven gehad!

Nyenrode

Zijn studie aan Nyenrode heeft Oostra ook het meest gevormd tot de mens die hij nu is. 'Je wordt daar twee jaar met mensen op een campus gezet, waar je het met elkaar moet zien te rooien. Je leert daar vanaf dag één om je werk voor je studie te combineren met allerlei sociale bezigheden. Nyenrode was dan ook echt een goede voorbereiding op het zakenleven.

'Hij komt straks weer terug, mevrouw. Dat werd dus vier jaar'

af en toe. Dankzij mijn vrouw gingen werk en kinderen heel goed samen. Ik heb zoveel geluk gehad met haar!' Lachend voegt Oostra toe: 'Als ik thuiskwam na een reis, moest ik me gewoon weer invechten in het gezin!'

Jolt en zijn vrouw zaten op dezelfde basisschool in Heemstede. 'Zij zat drie jaar onder mij. Pas op de middelbare school, tijdens een uitwisseling in Engeland kwamen we elkaar weer tegen. Ik was 18 jaar en een beetje teruggetrokken. Zij was 15, vrolijk, rap van tong met een scherpe geest en een goed gevoel voor humor. Ik kon heel makkelijk met haar praten. Pas later kwam ik erachter: ik wil helemaal niet meer zonder haar. De eerste zoen!? Die kwam van haar! Heb ik gewoon gekregen.' In maart 1963 trouwde het stel. Ze kregen drie zoons, die inmiddels door heel Nederland wonen.

Tulpenbollen

'Deze tijd van de pandemie wordt soms vergeleken met de Tweede Wereldoorlog. Dat deugt van geen kanten, ik heb er zelf een klein stukje van meegemaakt. Ik woonde in Assen, waar mijn vader predikant was. We werden voor een deel in leven gehouden door de Hervormde gemeente. Er was altijd wel iets te eten. Mijn vrouw, die toen in het westen woonde, heeft echt honger gehad en tulpenbollen gegeten. Dat is pas echt afzien. Ik liep op school ook achter, de laatste maanden van 1944 heb ik helemaal geen onderwijs gehad. De school was bezet met vluchtelingen uit het zuiden. In de Hervormde kerk was de vloer belegd met stro om mensen op te vangen.'

Soldaat in tranen

De destijds vierjarige Jolt was getuige van de arrestatie van zijn vader. Hij kan het zich nog goed voor de geest halen. 'Mijn vader was fel anti-nazi. En dat verkondigde hij ook vanaf de kerk.'

‘Ik heb aan één leven niet genoeg’

Jolt Oostra, op de steiger, bij de Daventria Roeiclub waar hij nog steeds roeit.

Tekst: Jeanet van der Linden Beeld: Ivo Hutten

Hij komt straks weer terug, mevrouw. Dat werd dus vier jaar’

Zoals iedereen op de campus was ik lid van de studentenvereniging, de ‘Nieuwe Compagnie van Verre’. Die had circa 15 onderafdelingen, Collegiën genoemd, zoals het ‘Collegie tot de de Lijflijke Welstand’ (sport) of het ‘Collegie tot de Tewaterlatinghe’ dat non-conformerende studenten ‘s nachts in de slotgracht gooide’, grinnikt Oostra. ‘Als student zat je in minstens drie van deze Collegiën. Ik was in no time lid van het bestuur van de roeivereniging en daarnaast stond er ook nog zeven uur sport op het rooster. Dat deed je gewoon, onder het credo ‘een gezonde geest in een gezond lichaam’.’

Met zijn eerste baan, bij Van Leers Vatenfabrieken, verdiende hij een magere 125 gulden in de maand. ‘Maar de mensen waren heel trouw aan Van Leer. Hij wist zijn mensen tijdens de crisis in de 30-er jaren aan het werk te houden. Ik heb altijd functies gehad bij bedrijven die aan innovaties werkten. Zoals Philips Duphar, dat farmaceutica voor mens, plant en dier ontwikkelde, of bij Billiton M&T, dat additieven voor de plastics- en verfindustrie maakte. Ik heb ook de sales gedaan voor een bedrijf in pacemakers. In mijn laatste job bij Wavin in Zwolle kon ik alle -vooral in de chemische industrie verworven- ervaringen, kwijt als corporate officer milieuzaken. Ik reisde veel voor mijn werk, van Latijns Amerika tot het Verre Oosten en heb daardoor ontzettend veel gezien van de wereld.’

De eerste zoen kwam van haar

Hoeveel landen en culturen Jolt ook heeft gezien, de herinnering die hij het meest koestert is die van zijn huwelijk. Iets meer dan twee jaar geleden overleed zijn vrouw, aan longkanker. ‘Daar kan ik nog om janken en dat gebeurt ook

Soldaat in tranen

De destijds vierjarige Jolt was getuige van de arrestatie van zijn vader. Hij kan het zich nog goed voor de geest halen. ‘Mijn vader was fel anti-nazi. En dat verkondigde hij ook vanaf de kansel. Hij kon zijn mond niet houden. Waarschijnlijk verraden door de NSB, werd mijn vader in oktober 1940 ‘s nachts opgehaald door een burger en een Duitse soldaat met helm en geweer. Ik stond op de trap en vond het eigenlijk wel interessant. Ik zal nooit vergeten hoe de soldaat ineens mijn voet pakte en ik hem aankeek. De man had zijn ogen vol tranen staan. Hij had waarschijnlijk ook zo’n ventje als ik thuis.’

Samen met een groep intellectuelen, zoals Albert Plesman, Willem Drees en violist Jo Juda (die een goede vriend werd), was Oostra’s vader geïnterneerd in Buchenwald. ‘Het was een represaille voor de gijzeling van Duitssprekenden in Nederlands-Indië na 10 mei 1940. Toen mijn vader werd weggevoerd zeiden ze tegen mijn moeder: ‘Hij komt straks weer terug, mevrouw.’ Maar dat werd dus vier jaar. Na ‘Dolle Dinsdag’ in september 1944 werd mijn vader vrijgelaten. Samen met een vriend liep hij helemaal terug naar huis. En stond hij ineens bij ons voor de deur!’

Roeien met de riemen

‘Ik ben een positief mens, gezegend met een goede gezondheid. Ik slik een paar pilletjes voor wat zaken. Maar daar kan ik goed mee leven. Gezondheid is toch wel een voorwaarde om je redelijk happy te voelen. En ik merk dat ik vooral in deze coronatijd ontzettend veel heb aan mijn hobby, het digitaliseren van oude familiefilms. Ook al ben ik alleen, ik kan niet klagen over gebrek aan aandacht. Ik heb regelmatig contact met mijn jaargenoten van Nyenrode. En ik ben een fanatiek roeier. Momenteel mag ik, met een paar aanpassingen, nog steeds roeien. Ik heb aan één leven niet genoeg, dat gevoel heb ik mijn hele leven al gehad. Ik verveel me geen moment. Eenzaam voelen hoeft helemaal niet. Er is genoeg te doen!’